

RADICAL CONTINXENCIA LOIS PEREIRO

Luz Pozo Garza
Real Academia Galega

Sur leurs restes... ne portons pas les mains.

Alfred de Musset

a.

Naquel intre insalvable xa en decúbito
o horizonte do mundo declarábase en tebras

en estado de exilio en transversal sutura
no epítafio recente dunha esquila sen fábula

na vertixe absoluta onde perece a rosa
en votos + fendas + versos + e voces de quebranto...

Non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

b.

se queredes + amigos + deixade algunha flor :

unha palabra mínima
unha canción de amor

paxaros impacientes nun voo do mes da morte
a música do vento: froes do meu amado

de la musique avant toute chose
dixo Verlaine o mago

e estendédelle a mítica
sombra do aire na herba

na voz de Pimentel...

c.

Cada espello unha vea escurridiza e fría
predecía Cunqueiro – e que ben predecía...

Poñede o triste Albatros do vello Baudelaire
figura do poeta exiliado na terra
entre burlas as alas l'empêchent de marcher...

xa se sabe que as alas son sempre impedimento
que é fráxil sempre a vida no exilio... na utopía...
por cousa da palabra ou da voz testemuñal...

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

d.

se queredes amigos deixade algunha flor

Ou senón escanciade un vaso de bon viño
consagrado no místico cálice do Cebreiro

Pois que ti+ Lois+ sabemos que horadabas
os muros e as esferas
cos ollos e coas unllas con poemas urxentes
e co sangue mortal das puras veas
nun pacto de paixón incandescente...

e.

ben sei que superabas epitafios e asaltos
e cun Rock liberabas
o dum-dum dos desexos e os delirios

resistías en vivo as noites de galaxias
e os soños relevantes

e os ácidos resíduos da letal resistencia
foron existencial terror daqueles corpos
na revisión de danos e suturas:

un corpo descarnado
un coitelo de neve nas feridas
un **ADN** ferido... ferido... viño e rosas...

f.

batía a chuvia insomne na corrosión dos días
 o oráculo maldito cuspiu a última frase
 e todo se impregnara
     dunha paixón inútil como a vida...

a corrosión
 o oráculo
 a cinza e a penumbra

unha paixón
 inútil
 non ser nada

nome escrito na area

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

g.

Aos vosos pés xacían os estigmas e as lápidas
 máis un frío remoto entumecía as linguas

e en todos os idiomas
 amor vértigo
 da existencia total como resposta

Sein und Zeit
 Ser e Tempo

problema de existir
 que levamos ás costas

estar sendo no mundo
 inexorablemente

sen fe nin luz
 da nada
 para a morte

o desvalido laio
 no radical descenso

ironie du monde
     rosas murchas...

h.

Si: en todos os idiomas
xurdía o compromiso
de consumir a vida no poema

e mentres pasa un anxo un ange passe
guitarras e feridas
aprazaban as datas
pero a túa existencia penduraba dun fío...

pendía da harmonía
da compaixón dos deuses

ou dos días contados
de paixón destecida
Sostenida memoria
Voz inerte

a vida non se colma
derrámase na morte

i.

Pendurabas dun cravo
que se che viña enriba
da fráxil estrutura do teu
ser-para-a-morte

nuha mandorla eléctrica
confinado por vida

no corazón un frío marcapasos
levaba o ritmo urxente
dunha placenta sincopada

breves apoiaturas
xa en clave de delirio

revelan o teu ser eternamente...

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

l.

para soñar e amar e escribir un poema
 conta a supervivencia
 de conxurar a morte

e a letal cerimonia do mito expresionista
 ser ou non ser
 humanamente escrito

é a cuestión que te habita
 ao pé de cada hora

corpo emprestado
 osos e pel e lume

memoria de futuro
 a través dunha imaxe:

cal morto xa
 ou vencido

sen certezas meditas...

m.

Entrementres
 sentir a vida enteira
 o sangue o corpo a nada
 a fina pel dun virus

a sombra dos teus soños
 agresivos

as palabras os besos...

os ollos que esculcaban
 a rúa o amor a luz
 oblícuamente

e as paisaxes da morte
 xa previstas
 polo retrovisor
 dun vehículo inmóbil

panne avería atasco
 impedimento...

as imaxes son soños da incerteza...

n.

Quen íba de prestado ao teu carón na vida?
Ai, que mala fortuna
que cumprido tormento

sempre de cara á nada como un río xacente
como un un río convulso que se levanta irado

os recantos e os cómaros
e un medo sen respiro
figuraban nas series
discontinuas

dun firmamento a piques de derribo
por riba da túa morte

pasan as emocións
como as ondas dispersas...

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

ñ.

e entrabas naquel cosmos
descendente
sombra silencio
olvido fetichismos...

-where is the nearest
undergroundt station?-

a próxima estación
Une Saison en Enfer

-as últimas fuxidas
son nefastas-

caligramas salvíficos graffites
unha avalancha exhausta
de veneno ou licencias desviadas

e sustancias implícitas
páxinas libros adicción e palabras...

ou ser ladrón do Lume
Prometeo

o.

antídotos con ritmo
do tedio provinciano
que se mostraba
                                  hostil
mesmo na adolescencia

Pois que talvez ...
querías un océano
de absoluta pureza

a procura dun mito

unha forma de chuvia pura pura
un cabalo letal
un corpo sen usura

unha rosa sen patria
as palabras do reino en láminas de exilio...

p.

descubrías
vínculos moi secretos
de feridas instancias
en resumidas contas de ser cosmopolita

renunciabas incluso ao galardón da historia
pero non á proclama estética da morte...

..e todo perturbaba os ámbitos sutiles
xa que todo se extingue
e o corpo faise lóstrego insepulto

Todo quedou nas liñas divisorias do poema
nas claves disonantes

nas imaxes dun mundo sempre en fuga
nas palabras concordes coa derrota...

Non poñades as mans enriba deste corpo...

q.

ou na vida emprestada
nesa fragilidade da existencia

no ser de carne e oso
de amor
de soidade
de desexo...

Ou revelar por fin a dor luminiscente
que precede con moito á conciencia do ser

ou crear o poema
de amor universal ...

que acada resonancia neste século

de amor urxente en Barakaldo
en Rusia na invernia
ou no desexo dunha primavera
que confina coa morte

ás veces lume
ás veces sacrilexio
ás veces profecía...

prosas profanas
alta rebeldía...

silencio unánime
unha rosa
pisada no arrabaldo...

ter sede de amizade
íntimas confidencias

labios que opriman
ver fluír a vida

non ir vertendo sangue
lentamente
gota a gota na alfombra

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

r.

Irías habitar unha longa tempada
 nos abismos
 con palabras herméticas
 que agora se fixeron profecía

as palabras que inciden
 nalgún espello curvo da conciencia

son as últimas verbas
 da túa mocidade
 en convulso fermento

talvez sería nun cántico
 contra o destino dunha rosa negra

... ou talvez manifesto da conciencia
 sempre a favor das aves libertarias
 e os nomes esquecidos

na realidade incólume
 ben o sabes
 dos prezados lindeiros e arrabaldos da patria

s.

amabas unha unha as pedras milenarias
 que marcan a liñaxe do misterio

a mística porfía
 dos soños e dos mitos
 en claves invisibles

fundadas existencias
 nos valados de liques e couselos

e a vitoria da fala
 e as linguas esquecidas

toda a presenza da alma
 unánime
 espírito inmorrente
 onde talvez mañá chore algún anxo...

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

t.

Andabas ás toutiñas como o cego
da néboa +tan fermoso+

obsesivo da lúa
ata as pedras en sombra semellaban
abrasados saloucos

cercos
abominables

anxos caídos
negras dominaciones
xa sen azas

potestades inertes
no exilio o medo
a morte

un mar en negativo
a ascender polas velas

abraiadas memorias
dalgún bosque nativo/dalgún bosque...   *non poñades ...*

u.

Memorias delicadas moi concisas
dunha Mater Galaica que cosía
cosía

nunha mítica Singer
+de ritmo discontinuo e primordial+
os respuntes máis tenros da túa vida de neno

xamáis olvidarías aquel ritmo
primeiro Rock and Roll
acelerado en vértigo
que ibas gravando na clarividencia para agotar a vida

e todo semellaba rebeldemente triste
desde aquel opulento compromiso coa morte
que a deshora firmaras...
complexo arcaico dun divino *Puer*

non poñades as mans enriba dese corpo tan ferido

v.

Onde estabas rapaz na tarde das memorias
+hoxe facsimilares
mesmo un algo marelas+
que congregaron tanta desventura?

Contemplabas acaso distendido
á sombra da maceira do teu horto
como viña caendo a gravidade
a golpe de agonías
por riba da túa alma adolescente?

w.

+fermoso e xa ascendido
prematureo poeta+
por riba da túa alma...

e facíalo
na latente reserva
dos poetas malditos

furtivo Maldoror...

e firmabas coa sangue das túas veas
poñías Lois sen máis

letra escarlata

porque xa eras adicto
a estirpe das selectas entidades

castelos interiores
irredentas moradas
de poeta elexido...

z.

e cando xa te entregas á pasividade
silencio existencial

rendida sombra

Si. cando xa te entregas sen reservas
como unha flor pequena
sepultada na neve

na dimisión da vida
boca exsangüe
mínima materia

naquel intre preciso asumes o misterio:

o corpo está emprestado
empero a alma é eterna

Luz triunfante
Luz certa

non poñades as mans enriba deste corpo tan ferido...